

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
Osijek

Poslovni broj: P-146/2020-47

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku po sutkinji Ljiljani Jakša, u pravnoj stvari tužitelja Dalibora Poznića, OIB: 66009198197, iz Osijeka, Vatrogasna 94, zastupanog po punomoćniku Berislavu Stankoviću, odvjetniku u Osijeku, protiv tužene Zagrebačke banke d.d., OIB: 92963223473, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupane po odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Porobija & Porobija j.t.d. u Zagrebu, radi ništetnosti dijela ugovora / isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 29. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja, po objavi 15. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim odredbe Ugovora o namjenskom kreditu br. 3208618372 zaključenim između tužitelja Dalibora Poznića iz Osijeka, Vatrogasna ulica 94, OIB: 66009198197, i tužene Zagrebačka banka d.d. UniCredit Group, Paromlinska 2, Zagreb, OIB: 92963223473, potvrđenim po JB Biserki Arambašić iz Osijeka br.: OV 3662/07 od 22. ožujka 2007. i to odredba:

- članka 2. stavka 1. koja glasi: "Korisnik kredita dužan je Kreditoru platiti u anuitetima iznos kredita od 23.000,00 CHF... i redovnu kamatu koje je tijekom postojanja obveze po ovom Ugovoru promjenljiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d., koja na dan sklapanja ovog Ugovora iznosi 4,50% godišnje..., interkalarnu kamatu po stopi jednako stopi redovne kamate, sve u kunskoj protuvrijednosti, obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja.",

- članka 7. stavka 1. i 2. koja glasi: "Korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednost ... CHF obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja. Iznos anuiteta sadrži glavni dug i kamatu obračunatu temeljem kamatne stope važeće na dan sklapanja ovog Ugovora." i "Za slučaj izmjene redovne kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama Kreditora Korisnik kredita pristaje da Kreditor povisi ili snizi iznos anuiteta iz prethodnog stavka, te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete...'",

- članka 23. pod "P" koji glasi: "Korisnik kredita i ostale ugovorne strane na strani Korisnika kredita izjavljuju Kreditoru da su upoznati sa činjenicom da su kredit iz članka 1. ovog Ugovora te sve obveze na povrat kredita iz ovog Ugovora vezani uz valutnu klauzulu, pa ovime i izrijekom potvrđuju da pristaju na sve rizike i učinke koji

mogu proizaći iz promjena tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovornog odnosa na temelju ovog Ugovora."

II. Nalaže se tuženoj Zagrebačkoj banki d.d., OIB: 92963223473, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, isplatiti tužitelju Daliboru Pozniću, OIB: 66009198197, iz Osijeka, Vatrogasna 94, iznos od 4.222,96 eura (slovima: četiri tisuće dvjesto dvadeset dva eura devedeset šest centi) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom do 31. srpnja 2015. u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećane za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi zatezne kamate koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, koje teku na iznose kako slijedi:

- na iznos od 0,62 EUR od 2. 3. 2008. pa do isplate;
- na iznos od 2,69 EUR od 2. 4. 2008. pa do isplate;
- na iznos od 11,09 EUR od 2. 11. 2008. pa do isplate;
- na iznos od 1,58 EUR od 2. 12. 2008. pa do isplate;
- na iznos od 12,13 EUR od 2. 1. 2009. pa do isplate;
- na iznos od 13,57 EUR od 2. 2. 2009. pa do isplate;
- na iznos od 14,29 EUR od 2. 3. 2009. pa do isplate;
- na iznos od 12,58 EUR od 2. 4. 2009. pa do isplate;
- na iznos od 12,33 EUR od 2. 5. 2009. pa do isplate;
- na iznos od 9,64 EUR od 2. 6. 2009. pa do isplate;
- na iznos od 7,27 EUR od 2. 7. 2009. pa do isplate;
- na iznos od 8,24 EUR od 2. 8. 2009. pa do isplate;
- na iznos od 10,03 EUR od 2. 9. 2009. pa do isplate;
- na iznos od 9,01 EUR od 2. 10. 2009. pa do isplate;
- na iznos od 8,02 EUR od 2. 11. 2009. pa do isplate;
- na iznos od 10,30 EUR od 2. 12. 2009. pa do isplate;
- na iznos od 12,46 EUR od 2. 1. 2010. pa do isplate;
- na iznos od 14,73 EUR od 2. 2. 2010. pa do isplate;
- na iznos od 14,13 EUR od 2. 3. 2010. pa do isplate;
- na iznos od 17,96 EUR od 2. 4. 2010. pa do isplate;
- na iznos od 16,97 EUR od 2. 5. 2010. pa do isplate;
- na iznos od 18,75 EUR od 2. 6. 2010. pa do isplate;
- na iznos od 29,49 EUR od 2. 7. 2010. pa do isplate;
- na iznos od 27,05 EUR od 2. 8. 2010. pa do isplate;
- na iznos od 36,23 EUR od 2. 9. 2010. pa do isplate;
- na iznos od 31,38 EUR od 2. 10. 2010. pa do isplate;
- na iznos od 27,74 EUR od 2. 11. 2010. pa do isplate;

- na iznos od 38,17 EUR od 2. 12. 2010. pa do isplate;
- na iznos od 44,90 EUR od 2. 1. 2011. pa do isplate;
- na iznos od 40,02 EUR od 2. 2. 2011. pa do isplate;
- na iznos od 40,74 EUR od 2. 3. 2011. pa do isplate;
- na iznos od 37,23 EUR od 2. 4. 2011. pa do isplate;
- na iznos od 38,32 EUR od 2. 5. 2011. pa do isplate;
- na iznos od 50,23 EUR od 2. 6. 2011. pa do isplate;
- na iznos od 51,91 EUR od 2. 7. 2011. pa do isplate;
- na iznos od 64,65 EUR od 2. 8. 2011. pa do isplate;
- na iznos od 59,90 EUR od 2. 9. 2011. pa do isplate;
- na iznos od 52,49 EUR od 2. 10. 2011. pa do isplate;
- na iznos od 52,29 EUR od 2. 11. 2011. pa do isplate;
- na iznos od 51,48 EUR od 2. 12. 2011. pa do isplate;
- na iznos od 54,17 EUR od 2. 1. 2012. pa do isplate;
- na iznos od 57,13 EUR od 2. 2. 2012. pa do isplate;
- na iznos od 57,22 EUR od 2. 3. 2012. pa do isplate;
- na iznos od 55,36 EUR od 2. 4. 2012. pa do isplate;
- na iznos od 2.986,47 EUR od 26. 4. 2012. pa do isplate, sve u roku 15 dana.

III. Odbija se tužitelj s dijelom tužbenog zahtjeva iz točke I. tužbenog zahtjeva kojim traži utvrđenje ništetnost odredbe članka 23. pod "J" Ugovora o namjenskom kreditu br. 3208618372 koji glasi: "Potpisom ovog Ugovora ugovorne strane izjavljuju da su upoznate s Općim uvjetima poslovanja Zagrebačke banke d.d. i pristaju na njihovu primjenu, te izrijekom potvrđuju da im je pri sklapanju ovog Ugovora uručen primjerak istih. Ugovorne strane pristaju da se u skladu s Općim uvjetima poslovanja Zagrebačke banke d.d. na ovaj ugovorni odnos primijene i sve izmjene i dopune navedenih Općih uvjeta poslovanja koje budu donesene za vrijeme trajanja ovog Ugovora."

IV. Nalaže se tuženoj Zagrebačkoj banki d.d., OIB: 92963223473, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, naknaditi tužitelju Daliboru Pozniću, OIB: 66009198197, iz Osijeka, Vatrogasna 94, trošak parničnog postupka u iznosu 1.714,53 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 15. listopada 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, sve u roku 15 dana.

V. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu troška parničnog postupka iznad dosuđenog u točki IV. izreke presude.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 4. ožujka 2020. navodi da je s tuženom 14. ožujka 2007. sklopio Ugovor o namjenskom kreditu br.: 3208618372, kreditna partija: 7103550553 ovjeren od strane Javnog bilježnika Biserke Arambašić pod br.: OV-3662/07 22. ožujka 2007., koji je odobren i stavljen na raspolaganje tužitelju u kunskoj

protuvrijednosti od 23.000,00 CHF, obračunato prema srednjem tečaju HNB na dan isplate kredita. Tužitelj je kredit u cijelosti otplatio zaključno sa 30. travnja 2012. Ugovor sadrži i odredbe o načinu otplate anuiteta iznosa kredita i redovne kamate koja je tijekom postojanja obveze po predmetnom Ugovoru promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d., koja na dan sklapanja predmetnog Ugovora iznosi 4,50% godišnje, interkalarnu kamatu po stopi jednakoj redovne kamate, sve u kunskoj protuvrijednosti, obračunato po srednjem tečaju HNB na dan plaćanja. Tužena je odredbe o promjenjivosti kamata i obvezi njihovog plaćanja prema srednjem tečaju HNB na dan plaćanja koristila tako da je u narednom razdoblju nakon sklapanja Ugovora o namjenskom kreditu donosila jednostrane odluke o povećanju ugovorene kamatne stope koja je prilikom zaključenja ugovora iznosila 4,50%, zbog čega je tužitelj plaćao veću cijenu kredita na način da mu se za iznos promijenjene kamatne stope povećao mjesečni anuitet otplate kredita. Uvrštavanjem i nametanjem odredbe o promjenjivosti kamata tijekom otplate kredita u Ugovoru o namjenskom kreditu i to na način da promjena ugovorene kamatne stope ovisi jedino i isključivo o odluci banke (ovdje tužene) kao jedne od stranaka Ugovora, te vezanjem iznosa otplatnih anuiteta za tečaj CHF na dan plaćanja, a bez da su istovremeno i precizno određeni uvjeti promjenjivosti i referentna stopa na koju se veže promjena, nastala je neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao korisnika kredita i potrošača jer je došlo do situacije da je vjerovnik jednostrano odredio obvezu dužnika bez pregovaranja sa korisnikom kredita, koji promjenu nije mogao predvidjeti niti je pravilnost promjene mogao provjeriti jer nema nikakvih jasnih kriterija. Da se u ovom slučaju radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu korisnika kredita-potrošača, vidljivo je iz činjenice da su predmet i cijena bitni sastojci ugovora, a putem ovakve ugovorne odredbe tužitelju je u potpunosti uskraćena mogućnost da kao druga ugovorna strana utječe na cijenu, što je suprotno odredbi članka 247. ZOO-a. Prethodno izneseni stav glede promjenjivih kamata, sadržan je i u presudi Visokog trgovačkog suda RH br. PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2013., te Vrhovnog suda RH u presudi br. Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015., u kojim presudama su se izjasnili o ništetnosti navedenih ugovornih odredbi povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača. U ovom slučaju se radi o nepoštenom postupanju od strane tužene kao jedne od dviju ugovornih stranaka, kojim je povrijeđen interes druge ugovorne strane-tužitelja, a nepoštena poslovna praksa izričito je zabranjena i kogentnom odredbom članka 108. Zakona o zaštiti potrošača, a jednako je bila zabranjena odredbom članka 81. Zakona o zaštiti potrošača/03. Do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača – korisnika kredita dolazi i zbog činjenice što se glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak, a o tom elementu korisnik kredita nije mogao niti imao priliku pregovarati, pa je zbog činjenice da u Ugovoru o kreditu postoje čak dva promjenjiva elementa, tečaj valute švicarskog franka i stopa ugovorne (promjenjive) kamate o kojima ovisi visina obveze korisnika kredita uzrok određene neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnika kredita (potrošača). Naime, neizvjestan je iznos glavnice kredita kojeg korisnik kredita kao dužnik ima obvezu vratiti banci, i cijena, jer se i kamata plaća u istoj valuti, u švicarskim francima. Nuđenjem najniže ugovorne kamate za ugovore u kojima je glavnica vezana za valutu CHF banka je na nepošten način poticala korisnika kredita na sklapanje ugovora upravo s valutnom klauzulom u CHF pri čemu je propuštanje davanja te bitne informacije koja u startu dovodi do znatne neravnoteže na štetu korisnika kredita protivna načelu savjesnosti i poštenja. Prethodno navedeni stav sadržan je u

presudi Visokog trgovačkog suda RH br.: PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. U ovom slučaju radi se o nepoštenom postupanju tužene kao jedne od dviju ugovornih strana i korištenju nepoštenih odredbi pa time i ništetnih odredbi ugovora, kojim je povrijeđen interes druge ugovorne strane – tužitelja, a nepoštena poslovna praksa izričito je zabranjena i kogentnom odredbom članka 108. Zakona o zaštiti potrošača, a bila je zabranjena i u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o namjenskom kreditu i to člankom 81. Zakona o zaštiti potrošača/03. Kako je presudom Vrhovnog suda RH br. Rev 2245/17-2 od 20. ožujka 2018. isti zauzeo stav da u smislu odredbe članka 241. ZOO/05 pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu tužbe, riješen je i problem zastare u ovakovim sporovima. Polazeći od pravila da odluke VTS RH i VS RH donesene u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku, koji potrošač osobno pokrene protiv tuženog trgovca (banke), tužitelj ovom tužbom postavlja zahtjev tuženoj za vraćanje (restituciju) onog što je primljeno na osnovi ništetnih ugovornih odredbi kojima je ugovorena valutna klauzula. Radi se o restituciji utemeljenoj na odredbama članka 323. ZOO-a prema kojima je u slučaju ništetnosti svaka ugovorna strana dužna vratiti sve ono što je primila na temelju takvog ugovora. Kako tužitelj nije umogućnosti odrediti točno i precizno visinu tužbenog zahtjeva, to će učiniti po obavljenom vještačenju pozivajući se na odredbu članka 190. stavka 2. ZPP. Slijedom izloženog, tužitelj predlaže da sud nakon provedenog dokaznog postupka sud donese presudu:

„I. Utvrđuju se ništetnim odredbe Ugovora o namjenskom kreditu br. 3208618372 zaključenim između tužitelja Dalibora Poznić iz Osijeka, Vatrogasna ul. 94, OIB: 66009198197 i tužene Zagrebačka banka d.d. UniCredit Group, Paromlinska 2, Zagreb, OIB: 92963223473 potvrđenim po JB Biserki Arambašić iz Osijeka br.: OV 3662/07 od 22. ožujka 2007. i to odredba članka 2. stavka 1. koja glasi: "Korisnik kredita dužan je Kreditoru platiti u anuitetima iznos kredita od 23.000,00 CHF ... i redovnu kamatu koje je tijekom postojanja obveze po ovom Ugovoru promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d., koja na dan sklapanja ovog Ugovora iznosi 4,50% godišnje..., interkalarnu kamatu po stopi jednakoj stopi redovne kamate, sve u kunskoj protuvrijednosti, obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja.", i članka 7. stavka 1. i 2. koja glasi: "Korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednost ... CHF obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja. Iznos anuiteta sadrži glavni dug i kamatu obračunatu temeljem kamatne stope važeće na dan sklapanja ovog Ugovora." i "Za slučaj izmjene redovne kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama Kreditora Korisnik kredita pristaje da Kreditor povisi ili snizi iznos anuiteta iz prethodnog stavka, te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete...", te članka 23 pod "J" "Potpisom ovog Ugovora ugovorne strane izjavljuju da su upoznate s Općim uvjetima poslovanja Zagrebačke banke d.d. i pristaju na njihovu primjenu, te izrijekom potvrđuju da im je pri sklapanju ovog Ugovora uručen primjerak istih. Ugovorne strane pristaju da se u skladu s Općim uvjetima poslovanja Zagrebačke banke d.d. na ovaj ugovorni odnos primijene i sve izmjene i dopune navedenih Općih uvjeta poslovanja koje budu donesene za vrijeme trajanja ovog Ugovora." I pod "P" "Korisnik kredita i ostale ugovorne strane na strani Korisnika kredita izjavljuju Kreditoru da su upoznati sa činjenicom da su kredit iz članka 1. ovog Ugovora te sve obveze na povrat kredita iz ovog Ugovora vezani uz valutnu klauzulu,

pa ovime i izrijekom potvrđuju da pristaju na sve rizike i učinke koji mogu proizaći iz promjena tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovornog odnosa na temelju ovog Ugovora."

II. Nalaže se tuženoj isplatiti tužitelju iznos od 15.000,00 kn / 1.990.84 eura sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude prvog stupnja pa do isplate, u roku 15 dana.

III. Tužena je dužna naknaditi tužitelju prouzročeni parnični trošak zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude prvog stupnja pa do isplate, u roku 15 dana."

1.1. U podnesku od 10. siječnja 2023., a nakon provedenog financijsko – knjigovodstvenog vještačenja, tužitelj je postavio kondematorni zahtjev (točka II. izreke) na isplatu iznosa od 4.223,98 eura zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom.

1.2. U podnesku od 31. srpnja 2026. tužitelj je konačno postavio tužbeni zahtjev te predložio da sud donese presudu:

„I. Utvrđuju se ništetnim odredbe Ugovora o namjenskom kreditu br. 3208618372 zaključenim između tužitelja Dalibora Poznić iz Osijeka, Vatrogasna ul. 94, OIB: 66009198197 i tužene Zagrebačka banka d.d. UniCredit Group, Paromlinska 2, Zagreb, OIB: 92963223473 potvrđenim po JB Biserki Arambašić iz Osijeka br.: OV 3662/07 od 22. ožujka 2007. i to odredba:

- članka 2. stavka 1. koja glasi: "Korisnik kredita dužan je Kreditoru platiti u anuitetima iznos kredita od 23.000,00 CHF... i redovnu kamatu koje je tijekom postojanja obveze po ovom Ugovoru promjenljiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d., koja na dan sklapanja ovog Ugovora iznosi 4,50% godišnje..., interkalarnu kamatu po stopi jednako stopi redovne kamate, sve u kunskoj protuvrijednosti, obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja." i

- članka 7. stavka 1. i 2. koja glasi: "Korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednost ... CHF obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja. Iznos anuiteta sadrži glavni dug i kamatu obračunatu temeljem kamatne stope važeće na dan sklapanja ovog Ugovora." i "Za slučaj izmjene redovne kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama Kreditora Korisnik kredita pristaje da Kreditor povisi ili snizi iznos anuiteta iz prethodnog stavka, te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete...", te

- članka 23. pod "J" "Potpisom ovog Ugovora ugovorne strane izjavljuju da su upoznate s Općim uvjetima poslovanja Zagrebačke banke d.d. i pristaju na njihovu primjenu, te izrijekom potvrđuju da im je pri sklapanju ovog Ugovora uručen primjerak istih. Ugovorne strane pristaju da se u skladu s Općim uvjetima poslovanja Zagrebačke banke d.d. na ovaj ugovorni odnos primijene i sve izmjene i dopune navedenih Općih uvjeta poslovanja koje budu donesene za vrijeme trajanja ovog Ugovora." i

pod "P": "Korisnik kredita i ostale ugovorne strane na strani Korisnika kredita izjavljuju Kreditoru da su upoznati sa činjenicom da su kredit iz članka 1. ovog Ugovora te sve obveze na povrat kredita iz ovog Ugovora vezani uz valutnu klauzulu, pa ovime i izrijekom potvrđuju da pristaju na sve rizike i učinke koji mogu proizaći iz promjena tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovornog odnosa na temelju ovog Ugovora."

II. Nalaže se tuženoj isplatiti tužitelju iznos od 4.167,29 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dospijeca svakog pojedinog iznosa, kako slijedi:

- na iznos od 0,62 EUR od 2. 3. 2008. pa do isplate;
- na iznos od 2,69 EUR od 2. 4. 2008. pa do isplate;
- na iznos od 11,09 EUR od 2. 11. 2008. pa do isplate;
- na iznos od 1,58 EUR od 2. 12. 2008. pa do isplate;
- na iznos od 12,13 EUR od 2. 1. 2009. pa do isplate;
- na iznos od 13,57 EUR od 2. 2. 2009. pa do isplate;
- na iznos od 14,29 EUR od 2. 3. 2009. pa do isplate;
- na iznos od 12,58 EUR od 2. 4. 2009. pa do isplate;
- na iznos od 12,33 EUR od 2. 5. 2009. pa do isplate;
- na iznos od 9,64 EUR od 2. 6. 2009. pa do isplate;
- na iznos od 7,27 EUR od 2. 7. 2009. pa do isplate;
- na iznos od 8,24 EUR od 2. 8. 2009. pa do isplate;
- na iznos od 10,03 EUR od 2. 9. 2009. pa do isplate;
- na iznos od 9,01 EUR od 2. 10. 2009. pa do isplate;
- na iznos od 8,02 EUR od 2. 11. 2009. pa do isplate;
- na iznos od 10,30 EUR od 2. 12. 2009. pa do isplate;
- na iznos od 12,46 EUR od 2. 1. 2010. pa do isplate;
- na iznos od 14,73 EUR od 2. 2. 2010. pa do isplate;
- na iznos od 14,13 EUR od 2. 3. 2010. pa do isplate;
- na iznos od 17,96 EUR od 2. 4. 2010. pa do isplate;
- na iznos od 16,97 EUR od 2. 5. 2010. pa do isplate;
- na iznos od 18,75 EUR od 2. 6. 2010. pa do isplate;
- na iznos od 29,49 EUR od 2. 7. 2010. pa do isplate;
- na iznos od 27,05 EUR od 2. 8. 2010. pa do isplate;
- na iznos od 36,23 EUR od 2. 9. 2010. pa do isplate;
- na iznos od 31,38 EUR od 2. 10. 2010. pa do isplate;
- na iznos od 27,74 EUR od 2. 11. 2010. pa do isplate;
- na iznos od 38,17 EUR od 2. 12. 2010. pa do isplate;
- na iznos od 44,90 EUR od 2. 1. 2011. pa do isplate;
- na iznos od 40,02 EUR od 2. 2. 2011. pa do isplate;
- na iznos od 40,74 EUR od 2. 3. 2011. pa do isplate;
- na iznos od 37,23 EUR od 2. 4. 2011. pa do isplate;
- na iznos od 38,32 EUR od 2. 5. 2011. pa do isplate;
- na iznos od 50,23 EUR od 2. 6. 2011. pa do isplate;
- na iznos od 51,91 EUR od 2. 7. 2011. pa do isplate;
- na iznos od 64,65 EUR od 2. 8. 2011. pa do isplate;
- na iznos od 59,90 EUR od 2. 9. 2011. pa do isplate;
- na iznos od 52,49 EUR od 2. 10. 2011. pa do isplate;
- na iznos od 52,29 EUR od 2. 11. 2011. pa do isplate;
- na iznos od 51,48 EUR od 2. 12. 2011. pa do isplate;
- na iznos od 54,17 EUR od 2. 1. 2012. pa do isplate;
- na iznos od 57,13 EUR od 2. 2. 2012. pa do isplate;
- na iznos od 57,22 EUR od 2. 3. 2012. pa do isplate;
- na iznos od 55,36 EUR od 2. 4. 2012. pa do isplate;
- na iznos od 2.986,47 EUR od 26. 4. 2012. pa do isplate.

III. Tužena je dužna naknaditi tužitelju prouzročeni parnični trošak zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude prvog stupnja pa do isplate, u roku 15 dana.“

1.3. Na ročištu 29. rujna 2026. tužitelj je iznio da je prilikom uređenja tužbenog zahtjeva odnosno točke II. istoga u podnesku od 31. srpnja 2026. naveo kako potražuje ukupan iznos od 4.167,29 eura, iako bi imalo stajati 4.222,96 eura, a koji iznos se dobije kada se zbroje ukupno utuženi pojedinačni mjesečni iznosi, koje je utužio sukladno dopuni nalaza i mišljenja od 16. svibnja 2024., uzevši u obzir samo pozitivne tečajne razlike bez umanjenja istih za tzv. negativne stavke tečajnih razlika. Prema dopuni nalaza i mišljenja pozitivne stavke iznose 4.222,96 eura. Stoga u točki II. umjesto iznosa 4.167,29 eura treba stajati 4.222,96 eura.

2. U odgovoru na tužbu tužena u cijelosti osporava istaknute tužbene zahtjeve kao neosnovane. Ističe prigovor zastare. Ukoliko prevladava shvaćanje da je tužba u kolektivnom sporu pred TS Zagreb br. P-1401/12 (VTSRH br. Pž-7129/13) prekinula tijekom zastarnog roka, zahtjev tužitelja od 4. ožujka 2020. je zastario u cijelosti, jer je presuda donijeta u navedenom kolektivnom sporu postala pravomoćna 13. lipnja 2014. Dakle, zahtjevi podneseni nakon 13. lipnja 2019. zbog isteka petogodišnjeg zastarnog roka od pravomoćnosti navedene presude (13. lipnja 2014.) zastarjeli su, što je ovdje slučaj jer je tužba podnesena tek 4. ožujka 2020.

Tužena osporava iskazanu vrijednost predmeta spora. Deklaratorni tužbeni zahtjevi su nedopušteni jer tužitelj traži utvrđenje činjenica (iznos kredita, visina mjesečnog anuiteta, visina kamatne stope), što je protivno ZPP. Tužbeni zahtjev za isplatu paušaliziranog iznosa od 15.000,00 kn sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od donošenja presude do isplate, neuredan je i neosnovan. Tako se ne postavlja restitucijski tužbeni zahtjev za isplatu navodne preplate obveza iz ugovora o kreditu kojeg je tužitelj otplaćivao u mjesečnim anuitetima.

Tužena osporava potrošačka svojstva ugovoru o kreditu koji je predmet spora te osporava tužitelju svojstvo potrošača u smislu članka 3. Zakona o zaštiti potrošača. Na tužitelju je teret dokaza o suprotnome, jer se potrošačka svrha ne presumira. Iz ugovora o kreditu vidljivo je da je kredit odobren radi adaptacije kuće (članak 6. ugovora o kreditu), a isplaćen je na račun tužitelja, dakle ne izvoditeljima radova, a tužitelj nije dokazao namjensko korištenje sredstava. Tužitelj je poduzetnik, a ne prosječni potrošač. Dugogodišnji je direktor raznih tvrtki od Konzuma, Leda, Belja. U tvrtki BELJE d.d. bio je i predsjednik uprave. On nije prosječni potrošač, pa se neosnovano poziva na presude iz sporova za kolektivnu zaštitu potrošača jer su utvrđenja iz tih presuda samo načelne prirode i odnose se na apstraktnog, prosječnog potrošača, a tužitelj nije taj.

U odnosu na izmjene kamatne stope prije izmjena ZIDZPK/12, odnosno prije 1. siječnja 2013., tužena ukazuje na to da je svaka promjena kamatne stope učinjena u skladu sa zakonom i ugovorom isključivo u skladu s promjenama tržišnih uvjeta (članak 2.1. Ugovora o kreditu). Člankom 23. J) Ugovora o kreditu, navedeno je kako opći uvjeti čine sastavni dio ugovora o kreditu, dok je tužitelj potpisom ugovora potvrdio primitak istih. U vrijeme sklapanja ugovora, na snazi su bili Opći uvjeti poslovanja Zagrebačke banke d.d. od 6. srpnja 1999., a koji su se primjenjivali od 1. listopada 1999. (u daljnjem tekstu „OUP/1999“), a kojima se banka obvezala kako će Odluku o kamatnim stopama, odnosno kamatnu stopu, mijenjati u skladu s promjenom tržišnih uvjeta. Takva odredba bila je u skladu s Zakonom o zaštiti potrošača iz 2003. godine („Narodne novine“ br. 96/03. – u daljnjem tekstu ZZP/03), a koja je u istovjetnom tekstu zadržana i u Zakonu o zaštiti potrošača iz 2007. godine u članku 97. alineji 11. („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07., 79/09., 89/09., 78/12. i 56/13. – ZZP/07), te potom i u Zakonu o zaštiti potrošača iz 2014. godine u članku

50. alineji 11. („Narodne novine“ br. 41/14.), koja vrijedi i danas (ali ne više na području potrošačkog kreditiranja, uslijed izmjena Zakona o potrošačkom kreditiranju). Tekst ugovorne odredbe u članku 2. Ugovora (što je dopunjeno odredbama članka 5.1. Općih uvjeta poslovanja iz 1999.) govori o tome da je „redovna kamatna stopa tijekom postojanja obveze po ovom ugovoru promjenjiva u skladu s tržišnim uvjetima“, a takav se modus promjenjivosti temelji na materijalnom pravu kakvo je važno u vrijeme sklapanja Ugovora, i on nije istovjetan modusu jednostrane izmjene redovne kamate od strane banke, po pukom nahođenju banke. „Jednostrana promjenjivost kamatne stope“, na koju upire tužitelj, nema materijalno-pravno isti tretman, kao i „promjenjivost kamatne stope zbog valjanog razloga predviđenog u ugovoru“ – i to upravo proizlazi iz propisa namijenjenih zaštiti potrošača. OUP/1999 su nadopunjeni stupanjem na snagu Općih uvjeta promjene kamatnih stopa Zagrebačke banke d.d. u kreditnom poslovanju s domaćim i stranim osobama koji su bili u primjeni od 1. siječnja 2011. u kojima je, između ostaloga, bilo navedeno u odredbi 2. Osnovna načela promjene kamatne stope

Korisnik kredita je upoznat s valutnim rizikom i to je jasno navedeno u članku 1. Ugovora kao i u članku 23. P) Ugovora. Valutna klauzula je izriekom zakonom dopuštena, legitimna ugovorna odredba. Nakon što je valjana ugovorena, ona ne može postati ništetnom zbog kretanja tečaja kune prema stranoj valuti tijekom trajanja ugovornog odnosa. Kretanje tečaja kune prema nekoj stranoj valuti ne može se smatrati protivnim Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva, pa ne može ni valjano ugovorenu valutnu klauzulu naknadno učiniti ništetnom. Nije sporan niti drugi bitan sastojak ugovora o kreditu, odnosno redovna kamata. Ugovorom je ugovorena početna kamata od 4,50%. Osnovna obveza korisnika kredita, sukladno članku 1021. ZOO, je platiti redovnu kamatu. Kamata određena ugovorom o kreditu je stoga zakonita i ne premašuje zakonom određene maksimalne iznose. Tečaj CHF prema EUR/DEM, a time i prema hrvatskoj kuni je tečaj koji je dugi niz godina bio izuzetno stabilan. Kao što HNB „štiti“ tečaj kune prema EUR, tako i Švicarska narodna banka zbog interesa vlastitog (izvozno orijentiranog) gospodarstva štiti tečaj CHF prema EUR, a time posredno i tečaj kune prema CHF. Činjenica da HNB ne štiti tečaj CHF ne znači da ne postoji interes švicarske centralne banke za stabilnost navedene valute. Tužena banka, ne samo da nije znala, nego nije imala niti jedan razlog sumnjati u buduće kretanje tečaja predmetne valute. Osim činjenice što je tečaj CHF-a bio stabilan dugi niz godina, tužena ističe kako je projekcija daljnje stabilnosti tečaja istaknuta od strane Vice-guvernera Švicarske narodne banke neposredno nakon uvođenja EUR, a potom ponovljena i četiri godine kasnije, neposredno prije uvođenja CHF kredita u ponudu banke. Utoliko je jasno kako tužena u vrijeme zaključenja predmetnog kredita nije znala niti je mogla znati da će doći do svjetske financijske krize i pritiska na CHF valutu u mjeri u kojoj Švicarska narodna banka neće uspjeti „obraniti“ tečaj CHF / EUR. Dapače, temeljem dugogodišnje stabilnosti tečaja i izjava Vice-guvernera Švicarske narodne banke, tužena je imala jedino opravdan razlog vjerovati kako je mogućnost volatilnosti tečaja švicarskog franka znatno smanjena.

Banka je prilikom sklapanja Ugovora pružila sve potrebne informacije. Što se tiče informacije kako HNB štiti tečaj kune prema EUR, radi se o javno dostupnoj informaciji u nizu novinskih članaka tijekom 2005. godine (u Večernjem listu od 9. ožujka 2005., u Vjesniku od 29. travnja 2005., u Novom listu od 20. srpnja 2005., u Jutarnjem listu od 21. srpnja 2005.) te je na istu upozorio tadašnji vice-guverner HNB-a Boris Vujčić prilikom podnošenja izvješća Hrvatskom saboru. Proizlazi, kako je uloga i cilj HNB-a da održi stabilnost tečaja kune prema EUR i time omogućiti

stabilnost cijena bila javno dostupna činjenica, isto kao što je bila javno dostupna činjenica da HNB ne štiti tečaj kune prema CHF, već da se isti posredno formira preko EUR. Standard dužne pažnje i informiranosti „prosječnog potrošača“ kako ga postavlja Sud Europske unije ne podrazumijeva potrošača koji bi se propustio i samostalno informirati o javno dostupnoj informaciji na koju ukazuje vice-guvern HNB-a i to u trenutku kada donosi jednu od važnijih financijskih odluka u svome životu – uzimanje kredita. Tužena je o navedenoj okolnosti informirala tužitelja u okviru primjene obveznih smjernica za informiranje clijenata i u skladu s edukacijom koju su osobni bankari prošli u pripremi za uključivanje kredita u CHF u kreditnu ponudu. U konkretnom pravnom sporu o pojedinačnom ugovornom odnosu kao što je ovaj, nužno je utvrditi je li tužena informirala tužitelja o njemu dostupnim i poznatim informacijama. Tužena je korisnika kredita informirala o (poznatim) parametrima vezanim za odobrenje kredita uz valutnu klauzulu u CHF. Banka je za to imala točno određene smjernice kojih su se bankari koji rade na odobrenju kredita bili dužni pridržavati. Tužena ističe kako je bila posljednja banka koje je u svoju ponudu uvela kredite u švicarskim francima, te kako navedene kredite nije reklamirala niti nudila ništa više nego što je nudila kredite u EUR i kunama. Dapače, destimulirala je korisnike da uzimaju kredite u švicarskim francima time što je nudila najviše kamatne stope na takve kredite u odnosu na konkurenciju. Proizlazi kako na strani banke nije postojalo bilo kakvo znanje o budućem kretanju tečaja, dapače, kako je banka imala razloga vjerovati u stabilnost tečaja, te kako je banka tužitelja u samom ugovoru upozorila na valutni rizik. Od banke se ne može očekivati da clijenta informira o nečemu o čemu ni sama nema saznanja, odnosno budućem smjeru kretanja tečaja (tako i praksa Suda Europske Unije u odluci Andriciuc (C-186/16). Slijedi kako je odlučna činjenica u ovom predmetu znanje banke o budućem smjeru kretanja tečaja, pri čemu tužitelj nije ničime dokazao da je banka znala ili mogla znati buduću smjer kretanja tečaja CHF. Time je jasno kako banka nije propustila korisniku kredita pružiti ključnu informaciju uslijed koje bi predmetna odredba bila nerazumljiva u smislu Direktive 93/13. Tužena predlaže da sud odbije tužbene zahtjeve u cijelosti, kao i da naloži tužitelju da joj naknadi trošak ovog postupka u cijelosti.

2.1. U podnesku od 10. kolovoza 2023. tužena je iznijela da je tužitelj podneskom od 10. siječnja 2023. preinačio tužbeni zahtjev, te se protivi toj preinaci. Ukoliko sud dopusti navedenu preinaku, ističe prigovor zastare na sve preinačene iznose. Nadalje navodi da nije jasan početak tijeka zatražene zakonske zatezne kamate. Čak i da se može smatrati tuženu nepoštenom i nesavjesnom, tužena ukazuje da je tužitelj tek nakon uspjeha kolektivne tužbe pred TS u Zagrebu i uspjeha iste pred VTSRH istaknuo svoj zahtjev i ukazao na nepoštenje predmetnih ugovornih odredaba, a do dana podnošenja ove tužbe tužitelj nije ukazivao na ništetnost tih ugovornih odredbi zbog njihovog navodnog nepoštenja, tužena drži da ju se ne može smatrati nepoštenim stjecateljem od 2008. godine. Prema tome, čak i da treba vratiti navodno stečeno bez osnove tužitelju, vraćanje sa zateznim kamatama ne bi smjelo uslijediti prije nego od dana podnošenja tužbe u ovom predmetu. U svakom slučaju zakonske zatezne kamate na preinačeni dio teku od trenutka kada je isti postavljen jer tužena ne može biti u zakašnjenju u odnosu na razdoblje prije nego je uopće postavljen preinačeni dio tužbenog zahtjeva.

3. U dokaznom postupku, a radi utvrđenja činjeničnog stanja, ovaj sud je pročitao Ugovor o namjenskom kreditu broj: 3208618372 od 19. ožujka 2007. (stranica 7-11 spisa), obavijest o promjeni kamatne stope (stranica 12, 15, 18 spisa), otplatni plan

(stranica 13-14, 16-17, 19-20 spisa), povijesni izvadak iz sudskog registra za tvrtku Belje d.d. (stranica 38-78 spisa), ispis iz mrežnih stranica tvrtke Belje d.d. od 1. kolovoza 2014. (stranica 79-81 spisa), Opće uvjete poslovanja od 1. listopada 1999. (stranica 82-86 spisa), Opće uvjete promjene kamatnih stopa Zagrebačke banke u poslovanju s domaćim i stranim fizičkim osobama od 1. siječnja 2011. (stranica 87-88 spisa), specifikaciju uplata (stranica 149-154 spisa), nalaz i mišljenje sudskog vještaka Lidije Balog iz Bilja od 16. svibnja 2022. (stranica 160-163 spisa), dopunu nalaza i mišljenja sudskog vještaka od 16. svibnja 2024. (stranica 196-197 spisa) i drugu spisnu priležuću dokumentaciju.

3.1. Nije saslušan osobni bankar, budući je tužena u podnesku od 14. svibnja 2026. odustala od tog dokaznog prijedloga.

4. Predmet spora je zahtjev tužitelja za djelomičnim utvrđenjem ništetnim pojedinih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli vezanoj uz tečaj švicarskog franka (članak 2. stavak 1. i članak 7. stavak 1. i 2.), kao i zahtjev tužitelja za povrat preplaćenog iznosa otplate kredita temeljem ništetne odredbe o valutnoj klauzuli, po Ugovoru o kreditu br.: 3208618372 od 19. ožujka 2007. sklopljenom sa tuženom. Predmet spora je i zahtjev tužitelja na utvrđenje ništetnosti odredbe članka 23. pod "J" koji glasi: "Potpisom ovog Ugovora ugovorne strane izjavljuju da su upoznate s Općim uvjetima poslovanja Zagrebačke banke d.d. i pristaju na njihovu primjenu, te izriekom potvrđuju da im je pri sklapanju ovog Ugovora uručen primjerak istih. Ugovorne strane pristaju da se u skladu s Općim uvjetima poslovanja Zagrebačke banke d.d. na ovaj ugovorni odnos primijene i sve izmjene i dopune navedenih Općih uvjeta poslovanja koje budu donesene za vrijeme trajanja ovog Ugovora." i pod "P": "Korisnik kredita i ostale ugovorne strane na strani Korisnika kredita izjavljuju Kreditoru da su upoznati sa činjenicom da su kredit iz članka 1. ovog Ugovora te sve obveze na povrat kredita iz ovog Ugovora vezani uz valutnu klauzulu, pa ovime i izriekom potvrđuju da pristaju na sve rizike i učinke koji mogu proizaći iz promjena tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovornog odnosa na temelju ovog Ugovora."

5. U postupku je utvrđeno i nije sporno:

- da su 19. ožujka 2007. tužitelj kao korisnik kredita i tužena kao kreditor sklopili Ugovor o kreditu kojim je kreditor stavio tužitelju na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 23.000,00 CHF prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita (članak 1.),
- da je kredit odobren za adaptaciju kuće,
- da je ugovoren rok otplate kredita 10 godina (članak 3.),
- da je korisnik kredita dužan kreditoru platiti u anuitetima iznos kredita od 23.000,00 CHF... i redovnu kamatu koje je tijekom postojanja obveze po ovom Ugovoru promjenljiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d., koja na dan sklapanja ovog Ugovora iznosi 4,50% godišnje..., interkalarnu kamatu po stopi jednako stopi redovne kamate, sve u kunskoj protuvrijednosti, obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja (članak 2. stavak 1.),
- da će se kredit otplaćivati u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja, da iznos anuiteta sadrži glavni dug i kamatu obračunatu temeljem kamatne stope važeće na dan sklapanja ovog Ugovora kao i da za slučaj izmjene redovne

kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama Kreditora Korisnik kredita pristaje da Kreditor povisi ili snizi iznos anuiteta iz prethodnog stavka, te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete (članak 7. stavak 1. i 2.),

- da prvi anuitet dospijeva na naplatu prvog dana u narednom mjesecu od onog mjeseca u kojem je kredit stavljen u otplatu ili od onoga mjeseca u kojem je istekao početak otplate kredita,

- da je dospijeće uzastopno mjesečno, prvog dana u mjesecu, počev od dana dospijeća prvog anuiteta/rate,

- da je ugovoreno da potpisom ovog Ugovora ugovorne strane izjavljuju da su upoznate s Općim uvjetima poslovanja Zagrebačke banke d.d. i pristaju na njihovu primjenu, te izrijeком potvrđuju da im je pri sklapanju ovog Ugovora uručen primjerak istih odnosno da ugovorne strane pristaju da se u skladu s Općim uvjetima poslovanja Zagrebačke banke d.d. na ovaj ugovorni odnos primijene i sve izmjene i dopune navedenih Općih uvjeta poslovanja koje budu donesene za vrijeme trajanja ovog Ugovora (članak 23. J),

- da je ugovoreno da korisnik kredita i ostale ugovorne strane na strani Korisnika kredita izjavljuju Kreditoru da su upoznati sa činjenicom da su kredit iz članka 1. ovog Ugovora te sve obveze na povrat kredita iz ovog Ugovora vezani uz valutnu klauzulu, pa ovime i izrijeком potvrđuju da pristaju na sve rizike i učinke koji mogu proizaći iz promjena tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovornog odnosa na temelju ovog Ugovora (članak 23. P),

- da se za trajanja otplate kredita mijenjao tečaj CHF u odnosu na kunu.

6. Nadalje je nesporno:

- da je donijeta pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., u sporu po kolektivnoj tužbi Udruge potrošač koja je u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu potvrđena presudom Visokog Trgovačkog suda RH broj: PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. i presudom VSRH broj: Revt-249/14 od 9. travnja 2015.,

- da je donijeta pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., u sporu po kolektivnoj tužbi Udruge potrošač koja je u odnosu na ugovorenu valutu CHF potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj: PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., i presudom VSRH broj: Rev-2221/18 od 3. rujna 2019.,

- da je izrekom pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. utvrđeno i ista glasi: da je ovdje tužena u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tužena kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03.) u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008., protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09.) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno

odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je ovdje tužena Addiko bank d.d. (ranije Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.),

- u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju -ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tužene i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tužena kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time ovdje tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03.) u razdoblju od 10. rujna 2003. od 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje, protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09.) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

7. Među strankama je sporno, jesu li ništetne odredbe Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli vezanoj uz tečaj švicarskog franka odnosno ima li tužitelj pravo na povrat preplaćenog iznosa otplate kredita temeljem ništetne odredbe o valutnoj klauzuli, te je s tim u vezi sporna i visina tužbenog zahtjeva. Spornim se ukazuje i je li nastupila zastara potraživanja.

8. Neosnovan je prigovor tužene da pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., kojom je utvrđena ništetnost i nepoštenost ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i o valutnoj klauzuli, ne obvezuje stranke u ovom postupku.

8.1. Naime, u smislu odredbe članka 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 41/14., 110/15. i 14/19. – dalje u tekstu: ZZP/14) – koji je bio na snazi u vrijeme kada je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. postala pravomoćna - odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavka 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 106. stavka 1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

8.2. Identično je bilo propisano i ranijim Zakonom o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09. - dalje u tekstu: ZZP/07) – koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja kolektivne tužbe – tj. člankom 138a. kojim je propisano da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavka 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 131. stavka 1. ovoga Zakona obvezuje sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

8.3. Također je i odredbom članka 502.c Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11. – pročišćeni tekst, 25/13., 89/14. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/19., 82/22., 114/22., 155/23. i 146/25. – dalje u tekstu: ZPP) propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti, u kojem će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

8.4. Imajući u vidu smisao sudske zaštite kolektivnih interesa potrošača, ovaj sud smatra da pravna utvrđenja iz presude povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača valja primijeniti u svim parnicama koje potrošači individualno pokreću protiv trgovaca radi ostvarenja svojih prava koja su im povrijeđena na način kako je to utvrđeno u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava, dakle ne samo u postupcima radi naknade štete, već i u svim parnicama u kojima se zahtjev za isplatu temelji upravo na utvrđenju ništetnosti pojedine ugovorne odredbe, koju je ništetnost sud već utvrdio u postupku radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača. U suprotnom bi tumačenju takva deklaratorna presuda sama po sebi ostala bez konkretne svrhe tj. mogućnosti da na temelju iste individualni potrošač ostvari zaštitu svojih prava s obzirom da bi potrošač iste činjenice odnosno tvrdnje o ništetnosti ugovornih odredbi (tj. povredi njegovih interesa i prava) ponovno morao dokazivati u individualno pokrenutom postupku. Upravo na ovakav način tumačenja zakonskih odredbi upućuje i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015., kada obrazlaže aktivnu legitimaciju tužitelja u tom postupku za podnošenje tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, naglašavajući da zakonske odredbe nisu same sebi svrha, već se donose u svrhu uređenja određenog pravnog područja i pravnih odnosa koji u njemu nastaju, a u primjeni donesenih propisa one se trebaju tumačiti smisljeno, polazeći od volje zakonodavca, ali uvijek imajući na umu svrhu kojoj su one namijenjene, kao i učinak koji se njihovom primjenom postiže. Na isti način ovdje citirane zakonske odredbe tumači i Visoki trgovački sud RH u obrazloženju svoje presude broj: PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. navodeći da se pojedini potrošači, u slučaju postojanja osuđujuće odluke, u postupku individualne pravne zaštite, radi naknade štete, izmjene ugovora ili slično, mogu pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava.

8.5. Obzirom na nespornu činjenicu da je predmetnim ugovorom o kreditu između stranaka, koji je sklopljen u razdoblju na koje se odnosi presuda Trgovačkog suda u Zagrebu iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava, ugovorena kamatna stopa koja je promjenjiva u skladu s odlukom banke, dakle u skladu s jednostranom odlukom tužene, a upravo je takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, te ugovorena odredba kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te je i takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, ovaj sud smatra kako je sukladno citiranim odredbama članka 138.a ZZZP/07, članka 118. ZZZP/14 i članka 502.c ZPP tim pravnim utvrđenjima vezan u ovom postupku.

9. Spornim se nadalje ukazuje je li tužitelj potrošač. Odredbom članka 3. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03.), je propisano da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Dakle, za prosudbu svojstva potrošača mjerodavan je kriterij svrhe u koju je fizička osoba sklopila konkretan ugovor (objektivan kriterij), pa je pritom potrebno utvrditi je li riječ o ugovoru koji je fizička osoba sklopila u privatne svrhe ili u svrhu obavljanja njezine profesionalne djelatnosti. Svojstvo potrošača procjenjuje se obzirom na trenutak sklapanja ugovora, što znači da eventualne naknadne promjene vezano uz svrhu ugovora, ne utječu na procjenu svojstva potrošača.

9.1. Naime, tužena upire na činjenicu da tužitelj nije potrošač, već da je poduzetnik, pa time ne može biti prosječni potrošač, što temelji na činjenici da je on dugogodišnji direktor raznih tvrtki.

9.1.1. Iz povijesnog izvotka iz sudskog registra za tvrtku Belje d.d. je vidljivo da je pod brojem 49 evidentirano da je tužitelj bio predsjednik uprave tvrtke Belje d.d. od 1. kolovoza 2014. do 30. studenoga 2015.

9.1.2. Uvidom u ispis iz mrežnih stranica tvrtke Belje d.d. od 1. kolovoza 2014. vidljivo je da je objavljena informacija da je počevši od 1. kolovoza 2014. tužitelj novi direktor Belja d.d., kao i da je prije toga obnašao direktorske funkcije, pa je od rujna 1999. do siječnja 2004. godine bio direktor prodaje tvrtke Flatscher d.o.o., a od siječnja 2004. do studenoga 2012. godine direktor maloprodajne regije istok Konzum.

9.1.3. Iz Ugovora o kreditu proizlazi da ga je sklopio tužitelj kao fizička osoba, da se radi o namjenskom kreditu za adaptaciju kuće, dok iz iskaza tužitelja proizlazi da su supruga i on podigli kredit za kupovinu stana jer nisu imali dovoljno ušteđevine pa su razliku nadometnuli podizanjem kredita u Zagrebačkoj banci, da su tada cijene nekretnina bile povoljne i predmetni stan su kupili radi osiguranja budućnosti djeci. U početku u stanu je živjela suprugina sestra jer nije imala gdje živjeti, nije joj dano u najam, da bi kasnije predmetni stan, negdje tijekom 2008. godine, dali u najam za najamninu u visini nekih 100 do 150 eura protuvrijednosti. U trenutku podizanja kredita nije bio vlasnik tvrtke niti obrta, niti je isti unio u imovinu tvrtke ili obrta. Stan je bio u suvlasništvu njega i supruge. Supruga i on nikada nisu živjeli u tom stanu. Tužitelj je iznio da je po struci stručni prvostupnik ekonomije, time da je za vrijeme sklapanja ugovora imao završenu SSS – gimnaziju, nakon zaključenja ugovora je završio tri godine ekonomskog fakulteta. U vrijeme sklapanja ugovora radio je u Konzumu d.d. na radnom mjestu direktor regije istok. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu nije bio član uprave niti jednog trgovačkog društva, bio je naknadno, 2014. godine, 2015. godine.

9.1.4. Obzirom na iznijeto proizlazi da je tužitelj u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bio potrošač. Naime, utvrđeno je da je tužitelj sklopio ugovor o kreditu kao fizička osoba, za privatne svrhe, za kupovinu stana, koji je kupio kako bi osigurao budućnost djeci, time da u trenutku sklapanja ugovora o kreditu nije imao namjeru iznajmljivati taj stan, niti je stan iznajmljivao neposredno nakon kupovine istog, već je stan tek kasnije dao u najam. Činjenica da je tužitelj nakon zaključenja predmetnog ugovora o kreditu nastavio školovati i napredovao na način da je postao predsjednik uprave tvrtke Belje d.d., ne utječe na njegovo svojstvo potrošača, budući se isto procjenjuje

u trenutku zaključenja ugovora o kreditu. Jednako tako, činjenica da je tužitelj u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu radio u Konzumu d.d. na radnom mjestu direktor regije istok, nikako ne ukazuje da je time bio stručniji i upućeniji u uvjete odobravanja kredita, tim više ukoliko uzmemo i njegovu razinu obrazovanja u to vrijeme – srednja stručna sprema – završena gimnazija.

9.1.5. S druge pak strane tužena tijekom postupka nije dokazala da je ugovor sklopljen u okviru tužiteljeve poslovne aktivnosti ili poduzetničke djelatnosti. Dakle, tužitelj je potrošač u smislu citirane odredbe članka 3. ZZP-a, a tužena trgovac te se radi o potrošačkom ugovoru, pa se u konkretnom slučaju radi o sporu koji je obuhvaćen kolektivnom zaštitom.

10. Prema stajalištu Ustavnog suda Republike Hrvatske iz odluke broj U-III-4372/2021 od 30. lipnja 2022., u postupcima koje potrošač pokrene individualnom tužbom protiv banke, tužena ima pravo dokazivati da odredbe kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stope i valuta u CHF nisu nepoštene jer su stranke o njima pojedinačno pregovarale.

10.1. Na okolnosti pojedinačnog pregovaranja saslušan je tužitelj koji je iskazao da su supruga i on došli u banku gdje su im ponudili kredit u CHF navodeći da je to najpovoljniji izbor. On je dugogodišnji klijent Zagrebačke banke i vjerovao je u ono što mu je rečeno. Nisu im posebno pojašnjenje odredbe što se tiču kamatne stope, odnosno valute. Nije mu rečeno koji elementi utječu na promjenu kamatne stope već mu je samo rečeno da je kamatna stopa povoljnija i da je time povoljnija i rata kredita. Nije mu rečeno da može doći do promjene tečaja CHF u odnosu na kunu kao ni koji elementi utječu na promjenu tečaja. Ugovor o kreditu sačinila je banka, pročitao je samo ono što mu je bilo bitno i to dio koji se odnosi na visinu kamatne stope, visinu anuiteta, odnosno rok otplate, ostatak i nije pročitao. Kredit je otplaćivao on, na način da je u početku svaki mjesec na šalteru banke plaćao iznos rate, a kasnije je plaćanje vršio Internet bankarstvom. Ne zna kolika mu je bila rata u samom početku odnosno na koliko je narasla. Pored ovog imao je i drugi kredit i sjeća se da su rate u oba kredita narasle tako da su supruga i on to financijski teže podnosili. Da je znao da će doći do porasta rate kredita ne bih ga uzeo jer su supruga i on prije podizanja kredita vršili kalkulacije i pazili da svojim plaćama mogu uredno otplaćivati kredit.

Na upit punom. tužene odgovorio je da nije tražio nikakva pojašnjenja odredbi ugovora. Rečeno mu je samo da se radi o najpovoljnijem kreditu a što se ogledalo u tome da su tada svi uzimali kredite u CHF. Nije se kod drugih banaka raspitivao o uvjetima dobivanja kredita iz razloga što je dugogodišnji klijent Zagrebačke banke i s njom jedino posluje.

10.2. Stoga iz tako provedenih dokaza ovaj sud smatra da nije dokazano da su među strankama vođeni bilo kakvi stvarni pregovori o uvjetima kredita, pa tako niti u pogledu valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, već se radilo o uvjetima koje je odredila tužena, a prosječni klijent mogao ih je uzeti ili ostaviti. Banka je sačinila ugovor o kreditu, time da iz predmetnih odredbi Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora. Obzirom na tuženoj leži teret dokaza da je prilikom sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu tužitelja obavijestila o parametrima promjene kamatne stope i o rizicima fluktuacije tečaja, a tu okolnost tužena nije dokazala, to se taj prigovor tužene u cijelosti ukazuje neosnovanim. Pri tome se sadržaj novinskih

članaka u kojima se potencijalni klijenti banaka upozoravaju na zamke sklapanja ugovora o kreditu u valuti CHF nikako ne podvesti pod pregovaranje. Jednako tako upute na koje se poziva tužena, a koje su dane bankarskim službenicima o tome na koji način razgovarati s klijentom, nikako ne dokazuju da je u konkretnom slučaju tužitelju pojašnjeno sve što se tiče ugovaranja valutne klauzule odnosno promjenjive kamatne stope.

10.3. Budući se u pogledu promjenjive kamatne stope i valutne klauzule nije pojedinačno pregovaralo odnosno iste su bila unaprijed formulirane od strane tužene i tužitelj nije imao utjecaja na njezin sadržaj, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja potrošača, to i ovaj sud utvrđuje da su odredbe Ugovora o kreditu u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu - članak 2. stavak 1., članak 7. stavak 1. i 2. i članak 23. pod „P“, primjenom članka 81. stavka 1. ZZP-a nepoštene, te ništetne u smislu članka 87. stavak 1. ZZP/03. Dakle, nije utvrđeno postojanje okolnosti koje bi ukazivale da je postupanje tužene u konkretnom slučaju prilikom ugovaranja promjenjive kamatne stope i valutne klauzule bilo drugačije od utvrđenja u navedenim sudskim postupcima.

11. U odnosu na prigovor tužene da odredba o valutnoj klauzuli sadržana u Ugovoru o kreditu ne može biti ništetna, jer da je izrijekom zakonom dopuštena, ovaj sud ukazuje da odredbe ugovora o kreditu koje se odnose na valutnu klauzulu nisu utvrđene ništenim jer da valutna klauzula ne bi bila dopuštena, već su utvrđene ništetnim iz razloga što ugovorne stranke nisu o istoj pojedinačno pregovarale.

12. Test poštenosti tih ugovornih odredaba proveden je već u kolektivnom sporu u kojemu je pravomoćno utvrđen nedostatak transparentnosti uslijed čega potrošači, korisnici kredita, nisu mogli procijeniti potencijalno znatne gospodarske posljedice koje bi te odredbe imale za njihove financijske obveze, što znači da tužena, kao profesionalac i banka, nije dala tužitelju, kao korisniku kredita, sve potrebne informacije, uzimajući u obzir narav predmeta ugovora i okolnost da sporne odredbe Ugovora o kreditu nisu bile ni jasne ni lako razumljive, što je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja kao potrošača, pa se radi o ništetnim odredbama (članak 81. do 88. ZZP/03).

13. U odnosu na dio zahtjeva iz točke I. kojim tužitelj traži utvrđenje ništetnosti članka 23. pod J. koji glasi: „Potpisom ovog Ugovora ugovorne strane izjavljuju da su upoznate s Općim uvjetima poslovanja Zagrebačke banke d.d. i pristaju na njihovu primjenu, te izrijekom potvrđuju da im je pri sklapanju ovog Ugovora uručen primjerak istih. Ugovorne strane pristaju da se u skladu s Općim uvjetima poslovanja Zagrebačke banke d.d. na ovaj ugovorni odnos primijene i sve izmjene i dopune navedenih Općih uvjeta poslovanja koje budu donesene za vrijeme trajanja ovog Ugovora.“, ovaj sud je s istim tužitelja odbio, jer te odredbe prelaze pravna utvrđenja iz presude za zaštitu kolektivnih interesa potrošača (tzv. predmet „Franak“). Jednako tako za odluku o osnovanosti / neosnovanosti tužbenog zahtjeva u tom dijelu odlučujuća je činjenica da tužitelj u historijatu tužbe nije naveo činjenice (odredba nejasna, teško razumljiva, teško uočljiva, protivna načelu savjesnosti i poštenja) na kojima temelji nepoštenost te odredbe, koja bi posljedično dovela do neravnoteže u

odnosu banke i potrošača, što je uzrok ništetnosti takve odredbe. Stoga je u odnosu na taj dio zahtjeva tužitelja valjalo odbiti i odlučiti kao u točki III. izreke presude.

14. Radi utvrđenja visine potraživanja, odnosno radi utvrđenja više preplaćenih anuiteta zbog primjene valutne klauzule provedeno je vještačenje po stalnom sudskom vještaku Lidiji Balog iz Bilja, iz čijeg nalaza i mišljenja od 16. svibnja 2022. odnosno dopune istog od 16. svibnja 2024. proizlazi da je tužitelj tijekom cijelog perioda otplate kredita radi ugovorene valutne klauzule u CHF platio više radi povećanja važećeg tečaja na dan dospijeca pojedinog anuiteta, u odnosu na vrijednost tečaja na dan isplate kredita ukupno 4.167,29 EUR. Budući tužitelj u tužbi traži isplatu preplate, ukoliko se u obzir uzmu samo preplate, odnosno samo više plaćeni iznosi anuiteta (pozitivne stavke), isti iznose 4.222,96 EUR, dok negativne stavke tečajne razlike iznose ukupno 55,67 eura.

14.1. Tužitelj je iznio da nema primjedbi na izračun preplaćenih anuiteta, te je u podnesku od 31. srpnja 2026. odnosno na ročištu 29. rujna 2026. uredio tužbeni zahtjeva tako da na ime pozitivne tečajne razlike zbog ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli vezanoj uz CHF potražuje ukupan iznos od 4.222,96 eura, zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od dospijeca svakog pojedinog iznosa pa do isplate.

14.2. U podnesku od 20. siječnja 2023. tužena prigovara Nalazu i mišljenju sudskog vještaka od 16. svibnja 2022. iz razloga što je vještak tečajnu razliku obračunao na način da je od stvarnog kunskog anuiteta oduzimao stvarni anuitet u CHF-u po inicijalnom tečaju $1 \text{ CHF} = 4,553352$. Smatra da bi se za ispravan način obračuna po osnovi ništetnosti valutne klauzule trebale iskazati razlike (povećanje obveze) po osnovi promjene tečaja na način da se od svake mjesečne obveze koja je stvarno bila obračunata i plaćena, oduzme obveza prema inicijalnim uvjetima (inicijalni anuitet u kunama prema inicijalnoj kamati i tečaju na dan isplate kredita). Od tako dobivenog iznosa treba oduzeti razliku u visini anuiteta koja proizlazi iz promjene kamatne stope kroz cijelo razdoblje otplate kredita iskazanu u kunskoj protuvrijednosti primjenom tečaja na dan plaćanja anuiteta.

14.3. Očitujući se na primjedbe tužene na nalaz i mišljenje, sudski vještak je u podnesku od 22. veljače 2023. iznio da je u svom nalazu prilikom izračuna tečajne razlike istu računao na način da je iznose anuiteta iz realiziranog otplatnog plana u CHF koje je tužitelj plaćao tuženoj pomnožila sa tečajem na dan isplate kredita (kolona 3) i iste te iznose anuiteta pomnožio sa tečajem na dan dospijeca svakog pojedinog anuiteta (kolona 6). Razlika između tako dobivenih kunskih iznosa anuiteta tečajna je razlika koja je nastala radi promjena tečaja za CHF tijekom otplate kredita (kolona 7). Realizirani anuitet, sa uključenim svim promjenama kamatnih stopa, tužitelj je plaćao po važećem tečaju za CHF na dan dospijeca pojedinog anuiteta, a da nije bilo promjena tečaja za CHF tužitelj bi plaćao isti taj iznos anuiteta ali po tečaju koji je vrijedio na dan isplate kredita. To znači da je opisanim načinom izračuna u nalazu i mišljenju utvrđena tečajna razlika, koja ne sadrži i razliku anuiteta nastalu utjecajem promjena kamatnih stopa, već je to razlika nastala utjecajem važećeg tečaja na isti realizirani iznos anuiteta.

14.4. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz vještaka ocjenjujući ga stručnim i objektivnim, jasnim i preciznim, te je nalaz i mišljenje izradio sukladno zadatku suda, dok je sudski

vještak u očitovanju od 22. veljače 2023. otklonio primjedbe tužene na nalaz i mišljenje. Jednako tako tužena je na ročištu 15. srpnja 2026. iznijela da nema primjedbi na nalaz i mišljenje sudskog vještaka, da nema pitanja za vještaka odnosno da nije potrebno usmeno iznošenje nalaza i mišljenja.

15. Tužba u ovoj pravnoj stvari podnesena je 4. ožujka 2020., u kojoj tužitelj na ime preplate po osnovi ništetne odredbe o valutnoj klauzuli potražuje ukupan iznos od 1.990,84 eura. Nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja tužitelj je po toj osnovi potraživao ukupan iznos 4.222,96 eura. Tako povišeni tužbeni zahtjev zasniva se na istom činjeničnom stanju, time da nije došlo do promjene činjeničnih navoda u tužbi, već je tužbeni zahtjev preinačen nakon vještačenja provedenog u ovoj pravnoj stvari, pa se tužena takvoj preinaci (neprava preinaka) u smislu odredbe članka 191. stavka 2. ZPP-a ne može niti protiviti. U odnosu na povišenje iznosa kondemnatornog tužbenog zahtjeva, ovaj sud ukazuje na pravno shvaćanje zauzeto na drugoj sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (2/24) održanoj 27. svibnja 2024., broj: Su-IV-123/2024-5 Zagreb, prema kojem u slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (članak 190. i 191. ZPP), zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva.“ Prema tome, kako je u konkretnom slučaju došlo samo do povećanja visine tužbenog zahtjeva, to se tužena niti ne može takovoj preinaci protiviti (članak 191. stavak 2. ZPP-a).

16. Prigovor zastare nije osnovan. Prema obvezujućem pravnom shvaćanju VSRH sa sjednice Građanskog odjela br. Su-IV-33/2022-2 od 31. siječnja 2022., a vezano uz shvaćanje Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21. - dalje: ZOO) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, a ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju, već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok, sukladno tekstu oba pravna shvaćanja, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite za isplatu s osnova ništetne odredbe o valutnoj klauzuli.

16.1. Presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. pravomoćno je utvrđena ništetnom odredba ugovora o valutnoj klauzuli, pa zastarni rok za isplatu novčanog iznosa s tog osnova počinje teći 14. lipnja 2018., a nastupa 14. lipnja 2023. Kako je tužba u ovoj pravnoj stvari podnesena 4. ožujka 2020., ista je podnesena unutar općeg zastarnog roka od pet godina iz odredbe članka 225. ZOO-a za isplatu novčanog iznosa s osnova valutne klauzule.

16.2. Nije osnovan niti prigovor zastare u odnosu na povišeni iznos kondemnatornog tužbenog zahtjeva. Naime, VSRH je na sjednici Građanskog odjela br. Su-IV-123/2024-5 od 27. svibnja 2024. zauzeo obvezujuće pravno shvaćanje prema kojem u slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (članak 190. i 191. ZPP), zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva. Stoga u odnosu na zastaru povišenog dijela tužbenog zahtjeva (, ovaj sud navodi da zastara nije nastupila, obzirom se u smislu citiranog shvaćanja Građanskog odjela VS RH zastara prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku povećanja visine postojećeg tužbenog zahtjeva.

17. Prema odredbi članka 323. stavak 1. ZOO u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz članka 1111. ZOO. Sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve odredbe nije bilo. Utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba ništetna. Odredbom članka 1115. ZOO je propisano da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Tužena je nepoštena od dana stjecanja svakog obroka jer to proizlazi iz isprava i izvedenih dokaza koji se nalaze u sudskom spisu.

17.1. Visina stope zatezne kamate za razdoblje do 31. srpnja 2015. određena je sukladno odredbi članka 29. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08., 125/11.) od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. sukladno odredbi članka 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 78/15.), od 1. siječnja 2023. pa do 29. prosinca 2023. sukladno odredbi članka 2. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 114/22.) i Uredbe o izmjeni zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 156/22.), a od 30. prosinca 2023. do isplate stopa kamate je dosuđena u skladu sa Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 155/23.).

18. Tužitelj je u konačnici uspio s većim dijelom zahtjeva, time da je djelomično odbijen zahtjev na ime dijela zahtjeva za utvrđenjem, a zbog tog dijela zahtjeva nisu nastali posebni troškovi, pa je za odluku o parničnim troškovima mjerodavna odredba članka 154. stavak 3. ZPP-a kojom je propisano da sud može odlučiti da jedna stranka nadoknadi sve troškove koje su protivna stranka i umještač imali ako protivna stranka nije uspjela samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, a zbog tog dijela nisu nastali posebni troškovi. Odluka suda o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. ZPP-a i članka 155. ZPP-a, te su tužitelju priznati i

dosuđeni troškovi sukladno Tarifi o naknadama i nagradama za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23. – dalje u tekstu: Tarifa), i to za:

- sastav tužbe iznos od 200,00 eura (Tbr. 7. točka 1. Tarife),
- sastav podneska 4. kolovoza 2020. u iznosu 200,00 eura (Tbr. 8. točka 1. Tarife),
- sastav podneska 10. siječnja 2023. u iznosu 200,00 eura (Tbr. 8. točka 1. Tarife),
- zastupanje na ročištu 15. srpnja 2026. u iznosu 200,00 eura (Tbr. 9. točka 1. Tarife),
- zastupanje na ročištu 29. rujna 2026. u iznosu 200,00 eura (Tbr. 9. točka 1. Tarife),

ukupno 1.000,00 eura, što uvećano za pripadajući iznos PDV-a ukupno iznosi 1.250,00 eura. Tužitelju je dosuđen trošak plaćene pristojbe za tužbu u iznosu 66,36 eura i trošak predujma za vještačenje u iznosu 398,17 eura.

18.1. Tužitelju nije priznat trošak sastava podneska od 23. travnja 2021., budući isti nije bio potreban za vođenje ovoga postupka, naime u istom ponavlja navode iz tužbe odnosno iz podneska od 4. kolovoza 2020. Nije mu dosuđen niti trošak sastava podneska od 6. ožujka 2023., budući isti nije bio potreban za vođenje ovoga postupka. Tužitelju nije priznat trošak sastava podneska od 26. ožujka 2025., kao niti podnesak od 1. prosinca 2025., budući isti nisu bili potrebni za vođenje ovoga postupka, naime istim tužitelj utužene iznose iskazuje u valuti eur. U smislu odredbe članka 11. stavak 1. točke 20. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/18., 51/23.) od plaćanja sudske pristojbe su oslobođeni tužitelji u postupcima pokrenutim na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa, pa tužitelju nije priznat trošak sudske pristojbe za presudu. Dakle, tužitelju je dosuđen ukupan trošak u iznosu 1.714,53 eura, s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od presuđenja pa do isplate.

19. Obzirom na sve naprijed iznijeto valjalo je odlučiti kao izreci presude.

U Osijeku 15. listopada 2026.

Sutkinja: Ljiljana Jakša

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa presude koji se stranci koja je pristupila na ročište za objavu presude uručuje i time se dostava smatra izvršenom (članak 335. stavak 8. ZPP).

Za stranku koja nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onog dana kada je održano ročište za objavu presude (članak 335 stavak 9. ZPP). Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti u sudskoj zgradi.

U slučaju iz članka 335. stavka 9. ZPP sud će istaknuti presudu na internetskoj stranici e-oglasna ploča sudova gdje presuda mora biti istaknuta 8 dana, računajući od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje sud će presudu dostaviti prema odredbama ZPP o dostavi pismena te joj rok za izjavljivanje žalbe teče od dana dostave presude (članak 335. stavak 11. ZPP).

O žalbi odlučuje županijski sud.

Dostavljeno:

1. Berislav Stanković, odvjetnik u Osijeku
2. Odvjetničko društvo Porobija & Porobija j.t.d. u Zagrebu

Broj zapisa: **9-3088e-aec09**

Kontrolni broj: **0e59c-db289-b45bc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.